

Final.. Soterrani

Josep M. Benet i Jornet

Soterrani

—No aniràs a la policia perquè no t'agradaria gens haver d'explicar per quin motiu la teva dona tenia ganes de ferir i de ser ferida, per quin motiu va arribar al punt de suïcidar-se! No hi aniràs perquè no vols que algú pugui escampar en veu alta allò que passava quan atrapàveu algun d'aquells animals emprenyadors i desagraïts que, per sort, es negaven a entendre què hi pintàveu, en realitat, al lloc aquell, avorrits i sense cerveses! I no hi aniràs...; tampoc no hi aniràs per una altra raó.

—Sí?

—Sí. Et faig por?

—Ets tu qui deu haver tingut una mica de por. Però la meva dona ha mort perquè ha volgut morir... Si és veritat, aleshores potser..., potser no has de tenir por.

—Ha mort i tu, a la teva manera, has quedat descansat!

—...

—...

—Merda.

—Així quedes, d'una puta vegada, una mica tranquil! Jo no m'estimava la meva dona. Tu, a la teva, la vas ben fotre però te l'estimaves. I si ella ja no hi és la culpa és teva, i això et remena les entranyes. Descansat per un cantó i cardat per l'altre. Aquest és el problema que et cal resoldre.

—Potser és aquest.

—Doncs què hem de fer? Farem el que vulguis que es faci. El que vulguis tu.

—...

—Què?

—En aquell cony de lloc ressec i fora de cap mapa... La feina em va atrapar. Em va...

—Sí.

—Però vaig fugir. No en vaig treure res, de fugir. Vaig abocar aquella merda damunt de la meva dona... Li vaig dir que no podia deixar de pensar-hi i que..., i que a vegades m'agradava pensar-hi. Ha mort.

—Els tens ben posats. Encara els tens ben posats. I ho demostraràs. T'agrada pensar-hi.

—Què hi faig, aquí, encara?

—Què has vingut a buscar? Et dec una visita.

—Una visita.

—Al soterrani. Sí, penso en el que feies mentre vas ser fora i t'envejo. Penso que t'ho passaves bé i t'envejo.

—T'ho manen i ho has de fer. Es torna fàcil.

—No te n'aniràs de casa meva. Et vols quedar. Hem d'acabar la conversa.

—De què hem de parlar?

—Què és el que necessites?

—La meva dona, necessito.

—No la pots tenir. Què és allò que necessites i que sí que pots tenir? Necessites allò que va matar la teva dona. No t'ho treus del cap. Hi ha una manera de treure-t'ho del cap.

—Potser sí, potser hi ha una manera.

—I ja saps quina és.

—...

—...

—Em quedo.

—Bé.

–Em quedo.

–Has vingut per quedar-te. Miraves la casa i buscaves, tan frenèticament que han estat a punt d'atropellar-te, l'indici que tu volies trobar-hi.

–Buscava el soterrani. Ets un cabró.

–Ha arribat el moment que t'ensenyi la casa. No per la teva dona. Per satisfer la..., la teva curiositat. He promès que te l'ensenyaria. I si t'ho sembla... Si t'ho sembla, per descomptat, baixarem al soterrani.